ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2637	Κυριακὴ ΙΘ΄ ἐπιστολῶν (Β΄ Κορ. 11,31 – 12,9) 3 Νοεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Δὲν πηγαίνει κανεὶς χορεύοντας στὸν παράδεισο

Ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**, ἀγαπητοί μου, ὅπως ἔχουμε πεῖ καὶ ἄλλοτε, **εἶχε καὶ ἐχθρούς**. Δὲν εἶχε μόνο πιστοὺς μαθητὰς καὶ συνεργάτες, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν βοηθοῦσαν· εἶχε καὶ ἄλλους, ποὺ τὸν μισοῦσαν καὶ μὲ κάθε τρόπο ζητοῦσαν νὰ τὸν βλάψουν, νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἔργο του.

Οἱ ἐχθροὶ προσπαθοῦσαν νὰ κλονίσουν καὶ **νὰ καταρρίψουν τὸ ἀποστολικὸ κῦρος του**, νὰ πείσουν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴν τὸν ἐμπιστεύωνται. Δὲν εἶνε αὐτός, ἔλεγαν, γνήσιος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὅπως οἱ ἄλλοι· ἐξαπατᾷ τὸν κόσμο, εἶνε ψευδαπόστολος· συνεπῶς μὴν τὸν παίρνετε στὰ σοβαρά, μὴ δίνετε καμμιά σημασία στὰ λόγια του… Συκοφαντία φοβερὴ ἦταν αὐτό. Καὶ δὲν ἀποκλείεται κάποιους, λίγους ἢ πολλούς, νὰ τοὺς ἐπηρέαζε.

Καὶ ὁ Παῦλος τί κάνει; πῶς τ᾽ ἀκούει αὐτό; πῶς ἀντιδρᾷ; Ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ δὲν λυπᾶται γιατὶ θίγεται τὸ προσωπικὸ γόητρό του, δὲν νοιάζεται γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ προσώπου του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶνε, **νὰ μὴ σκανδαλιστοῦν οἱ πιστοί, νὰ μὴ χαθοῦν ψυχὲς** μαθητῶν του. Πρέπει νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ τοὺς στηρίξῃ. Δὲν θέλει νὰ μείνῃ οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία σ᾽ ἐκείνους ποὺ ἔφερε στὴν πίστι· δὲν θέλει χάσουν τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτὰ ποὺ τοὺς δίδαξε εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Τί νὰ κάνῃ λοιπόν; Αἰσθάνεται χρέος νὰ γράψῃ, νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις· νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Θ᾽ ἀναγκαστῇ νὰ φανερώσῃ μυστικὰ ποὺ χρόνια τὰ ἔκρυβε.

* * *

Γι᾽ αὐτό, ἀγαπητοί μου, βλέπουμε ἐν συνεχείᾳ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ν᾽ ἀντικρούῃ μὲ δύναμι τοὺς συκοφάντες του. Συντρίβει τὰ ἐπιχειρήματά τους καὶ **δείχνει τὸν ἑαυτό του γνήσιο ἀπόστολο** τοῦ Χριστοῦ.

Εἶμαι ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, εἶχε πεῖ καὶ ἄλλοτε, στὶς ἐπιστολές του (βλ. Γαλ. 1,11-19). Ἔλαβα τὸ χρῖσμα ἀπ᾽ εὐθείας ἐξ οὐρανοῦ. Δὲν μὲ κάλεσε στὴν ἀποστολή μου κάποιος ἄνθρωπος, δὲν μὲ δίδαξε τὸ εὐαγγέλιο ποὺ κηρύττω κάποιος ἄλλος ἀπόστολος· **μὲ κάλεσε καὶ μοῦ ἀποκάλυψε τί νὰ λέω ὁ ἴδιος ὁ Χριστός**.
√ Εἶμαι ἀπόστολος, ἐπαναλαμβάνει καὶ στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα (βλ. Β΄ Κορ. 11,31 · 12,9)· διότι, γιὰ νὰ κηρυχθῇ ἀνόθευτο τὸ μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου, **ἔχω δώσει ἀγῶνες καὶ μάχες** ποὺ κανένας ἄλλος ἀπόστολος δὲν ἔχει.
√ Εἶμαι ἀπόστολος, τὸν ἀκοῦμε νὰ λέῃ ἐπίσης σήμερα, διότι **ἔχω λάβει παράσημα καὶ βραβεῖα** ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο.

Τὰ δύο αὐτὰ ἐπιχειρήματα τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου ἂς τὰ κάνουμε τώρα λιανά, ἂς τὰ δοῦμε **πιὸ ἀναλυτικά**.

● Εἶνε ἀπόστολος, εἶπε, γιατὶ **ἔχει δώσει ἀγῶνες**. Καὶ πράγματι ἔδωσε ἀγῶνες πολλοὺς καὶ μεγάλους. Δὲν μοιάζει ὁ Παῦλος μὲ κάποιους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ ποὺ καταφέρνουν νὰ μένουν πίσω, ν᾽ ἀναπαύωνται μακαρίως στὰ γραφεῖα, καὶ δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴ βοὴ τῆς μάχης καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου. **Δὲν ἦταν ἄκαπνος** ὁ Παῦλος. Ἂν γενναῖοι ἀξιωματικοὶ παίρνουν τὰ γαλόνια καὶ τοὺς βαθμοὺς ἐπάνω στὴ μάχη, καὶ ὁ Παῦλος πῆρε τρόπον τινὰ τὰ «γαλόνια» τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος ἐπάνω στὴ μάχη τοῦ εὐαγγελίου.

Θυμηθῆτε τὸν ὕμνο ἐκεῖνο ποὺ λέει· *«Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου τίς διηγήσεται, ἔνδοξε ἀπόστολε Παῦλε; ἢ τίς παραστήσει τοὺς **ἀγῶνας** καὶ τοὺς κόπους σου, οὓς ἐκοπίασας ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πάντας κερδήσῃς καὶ Χριστῷ προσαγάγῃς τὴν Ἐκκλησίαν;»* (ἀπόστιχ. ἑσπερ. τῆς 29ης Ἰουν.). Ποιός, λέει, δοξασμένε ἀπόστολε Παῦλε, θὰ μπορέσῃ νὰ διηγηθῇ τὶς φυλακίσεις μὲ χειροπέδες καὶ τὶς θλίψεις ποὺ ὑπέμεινες σὲ διάφορες πόλεις; ἢ ποιός μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τοὺς **ἀγῶνες** καὶ τοὺς κόπους ποὺ κατέβαλες ἐπάνω στὴν διάδοσι τοῦ εὐαγγελίου, γιὰ νὰ κερδήσῃς ὅλους

στὴν σωτηρία καὶ νὰ φέρῃς τὴν Ἐκκλησία στὸ νυμφίο Χριστὸ καὶ νὰ τὴ νυμφεύσῃς μαζί του; Ποιός, συνεχίζει ὁ ὑμνῳδός, μπορεῖ νὰ περιγράψῃ *«τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῷ καὶ δίψει κακοπαθείας, τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, τὴν σαργάνην* (=τὸ κοφίνι ὅπου τὸν κατέβασαν γιὰ νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψι)*, τοὺς ῥαβδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περίοδον* (=τὴν περιοδεία μὲ τὰ πόδια)*, τὸν βυθόν* (=τὸ πέλαγος ὅπου ἔμεινε ναυαγὸς ἐπὶ ἕνα ἡμερόνυχτο)*, τὰ ναυάγια;»* (Ἐ.ἀ.).

Ποιός μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τοὺς **κινδύνους** στοὺς ὁποίους ἐξέθεσε τὴ ζωή του γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴν ἐντολή του; Ὁ ἴδιος ἀναγκάζεται νὰ μᾶς δώσῃ μία περίληψι.

Εἶχα, λέει, πόλεμο ἀπὸ τοὺς **Ἰουδαίους**, ποὺ σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ μὲ κατεδίωκαν παντοῦ. Εἶχα πόλεμο μὲ **τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως**. Δὲν ἦταν εὔκολο νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ νὰ πηγαίνῃς στὸ ἄλλο, σὲ καιρὸ ποὺ οὔτε δρόμοι οὔτε μέσα **συγκοινωνίας** οὔτε ἀσφάλεια στὶς μετακινήσεις ὑπῆρχε. Κινδύνεψα ἀπὸ **λῃστάς**, ποὺ σὰν θηρία καραδοκοῦσαν στὰ περάσματα νὰ πιάσουν τοὺς διαβάτες. Κινδύνεψα νὰ μὲ παρασύρουν **ποτάμια** ποὺ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ περάσω. Κινδύνεψα νὰ πνιγῶ στὴ **θάλασσα**· τρεῖς φορὲς ναυάγησα καὶ ἕνα ὁλόκληρο μερόνυχτο πάλεψα μὲ τὰ κύματα στὸ πέλαγος. Ἅμαξες κι αὐτοκίνητα δὲν εἶχα. Πόσα ὑπέφερα στὶς **ὁδοιπορίες**! Πολλὲς φορὲς πείνασα, δίψασα, ἔμεινα γυμνὸς καὶ ἔρημος, εἶδα τὸ **θάνατο** μὲ τὰ μάτια μου.

Ὅπως τότε, πηγαίνοντας **γιὰ τὴ Δαμασκό!** Εἶχα πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ κηρύξω τὸ λατρευτὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἐχθροί μου μὲ συκοφάντησαν πὼς εἶμαι ἐπικίνδυνος ταραξίας. Ὁ φρούραρχος ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς στρατιῶτες νὰ μὲ συλλάβουν. Καὶ τότε οἱ Χριστιανοί, νύχτα μὲ κίνδυνο, μὲ κατέβασαν ἀπὸ παράθυρο ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος μὲ σχοινιὰ μέσα σὲ ζεμπίλι.

Ἀκοῦτε τί ἀγῶνες εἶχε στὴ ζωή του ὁ **Παῦλος, ὁ γενναῖος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ;**

● Οἱ γενναῖοι ὅμως στρατιῶτες βραβεύονται καὶ παρασημοφοροῦνται ἀπὸ τοὺς βασιλιᾶδες. Καὶ ὁ γενναῖος Παῦλος **πῆρε βραβεῖα καὶ παράσημα** ὄχι ἀπὸ χέρια βασιλέων, ἀλλ᾽ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ποιό τὸ βραβεῖο, ποιά ἡ ἀμοιβὴ ποὺ πῆρε; Ἀναγκάζεται νὰ τὰ πῇ ὁ ἴδιος.

Κάποτε, λέει, –πᾶνε τώρα 14 χρόνια–, μοῦ συνέβη ἕνα ἔκτακτο καὶ ἀλησμόνητο γεγονός. Μία μυστηριώδης δύναμις μὲ ἅρπαξε ἀπὸ τούτη τὴ γῆ τῶν δακρύων καὶ τοῦ πόνου καὶ μὲ μετέφερε - ποῦ; **στὸν τρίτο οὐρανό!** Ὤ, ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἄγγελοι μὲ μαλαματένια θυμιατὰ κυκλώνουν τὸ θρόνο τοῦ αἰωνίου Θεοῦ· ἐκεῖ ποὺ ὄχι ψάλτες τῆς γῆς ἀλλὰ ἄγγελοι μὲ οὐράνιες κιθάρες ψάλλουν καὶ ὑμνοῦν τὸν Παντοκράτορα. Σ᾽ ἐκεῖνο τὸν κόσμο, ποὺ ὡραιότερός του δὲν ὑπάρχει, ἐκεῖ μὲ μετέφερε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε ἐκεῖ ὁ Παῦλος δὲν περιγράφεται. Ἀπὸ ταπείνωσι μὰ κι ἀπὸ ἀδυναμία πραγματική, γράφει σήμερα καὶ –σὰν νὰ πρόκειται γιὰ κάποιον ἄλλο, ἐνῷ πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο– λέει ὅτι· *«ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι»* (Β΄ Κορ. 12,4).

Δὲν μπορῶ **–λέει μὲ ἄλλα λόγια–**, ἀδελφοί μου, νὰ σᾶς περιγράψω τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου. Ἡ γλῶσσα μου εἶνε πολὺ φτωχή, δὲν βρίσκω λέξεις γιὰ νὰ σᾶς πῶ τί ἔζησα στὸν πάμφωτο ἐκεῖνο κόσμο. Ἔπρεπε νά ᾽χω γλῶσσα ἀγγέλων γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ οὐρανοῦ. Μὰ κ᾽ ἐσεῖς θά ᾽πρεπε νὰ εἶστε ὄχι ἄνθρωποι ἀλλὰ ἄγγελοι, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ μὲ καταλάβετε. Μπορεῖ ἕνα παιδὶ νὰ καταλάβῃ τὸ μάθημα ἑνὸς σοφοῦ καθηγητοῦ; ἄλλο τόσο μποροῦμε κ᾽ ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε καὶ νὰ καταλάβουμε τὴ γλῶσσα καὶ τὴ διδασκαλία τῶν ἀγγέλων γιὰ τὰ οὐράνια κάλλη.

Καὶ ὁ Παῦλος σιωπᾷ. **Μᾶς ἄνοιξε ἁπλῶς ἕνα φεγγίτη**, γιὰ ν᾽ ἀγναντέψουμε τὴ χώρα ἐκείνη, ποὺ εἶνε λαμπρότερη κι ἀπ᾽ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου· τὴ χώρα ποὺ εἶνε ἡ κατοικία ὅλων τῶν ἀΰλων ἀσωμάτων δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν ἁγίων πνευμάτων· *«προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, ἐγκρατευτῶν καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου»* (θ. Λειτ. καθαγ.). Εἶνε ἡ χώρα ποὺ κ᾽ ἐμεῖς εὐχόμαστε νὰ φτάσουμε!

* * *

Θ᾽ ἀξιωθοῦμε ἆραγε, ἀδελφοί μου; Ναί. Ἀλλὰ πότε; Ὅταν ἀγωνιστοῦμε κ᾽ ἐμεῖς ὅπως ὁ Παῦλος καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. **Ὤ, δὲν πηγαίνει κανεὶς χορεύοντας στὸν παράδεισο**. Πρέπει προηγουμένως νὰ δουλέψῃ, ν᾽ ἀγωνισθῇ. Πρῶτα οἱ μάχες καὶ μετὰ τὰ βραβεῖα· πρῶτα ἡ ἐργασία καὶ ἔπειτα ἡ ἀμοιβή· πρῶτα οἱ κόποι καὶ ἔπειτα ἡ ἀνάπαυσις· πρῶτα ἡ σπορὰ καὶ ἔπειτα ὁ θερισμός.

Αὐτὸ τὸν κανόνα τήρησε ὁ Παῦλος. Αὐτὸν **ἂς τηρήσουμε κ᾽ ἐμεῖς**, ἂν θέλουμε ν᾽ ἀπολαύσουμε τ᾽ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, τὰ ἀνεκτίμητα, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἔχει ἑτοιμάσει γιὰ ὅσους ἀγωνίζονται καὶ μάχονται σ᾽ ἐτοῦτο τὸν κόσμο.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ ἄγνωστο ἱ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 23-10-1938.
Ἀνάγνωσις, τίτλοθεσία, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἁπλῆ γλῶσσα καὶ ἀναπλήρωσις 7-6-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1300[2]	Κυριακὴ Η΄ Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37) 10 Νοεμβρίου (2024) 2006	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

«Κάνε κ᾽ ἐσὺ τὸ ἴδιο»

«Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως» (Λουκ. 10,37)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ζοῦμε σὲ μιὰ *«γενεὰν ἄπιστον καὶ διεστραμμένην»*, ὅπως λέει λόγος τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 17,17), καὶ **διστάζω νὰ μιλήσω**. Ἀλλὰ μὲ ἐνθαρρύνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος μοῦ λέει· Λάλησε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· κι ἂν δὲν σ᾽ ἀκούσουν ὅλοι, θὰ σ᾽ ἀκούσουν οἱ μισοί· κι ἂν δὲν σ᾽ ἀκούσουν οἱ μισοί, θὰ σ᾽ ἀκούσουν οἱ δέκα· καὶ δέκα ἀκόμη νὰ σ᾽ ἀκούσουν, φτάνει· καὶ ἕνας νὰ σ᾽ ἀκούσῃ, φτάνει· διότι ὅσο ἀξίζει μιὰ ψυχή, δὲν ἀξίζει ὁλόκληρος ὁ ὑλικὸς κόσμος. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· *«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»* (Μᾶρκ. 8,36). **Τολμῶ** λοιπὸν νὰ πῶ λίγα ἁπλᾶ λόγια ἐπάνω στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή (βλ. Λουκ. 10,25-37).

* * *

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διηγεῖται στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μία ὡραιότατη παραβολή, τὴν **παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου**. Τί λέει ἡ παραβολή;

Ἕνας ἄνθρωπος ξεκίνησε ἀπ᾽ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πήγαινε στὴν Ἰεριχώ. Στὸ δρόμο, πίσω ἀπ᾽ τὰ βράχια, ἦταν κρυμμένοι λῃσταί. Τὸν σταμάτησαν, τὸν χτύπησαν, τὸν τραυμάτισαν, τοῦ πῆραν ὅ,τι εἶχε, τὸν ἄφησαν *«ἡμιθανῆ»* (Λουκ. 10,30), κ᾽ ἔφυγαν. Μετὰ ἀπὸ λίγο νά καὶ φαίνεται ἕνας **ἱερεύς**. Ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς του ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Δὲν τὸν βοήθησε· φοβήθηκε ἴσως καὶ τὸν προσπέρασε ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ τί θ᾽ ἀπογίνῃ ὁ τραυματίας. Μετὰ περνᾷ ἕνας ἄλλος, **λευίτης** αὐτός, διάκονος δηλαδὴ τοῦ ναοῦ. Κι αὐτὸς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Τίποτε· ἔφυγε κι αὐτός.

Ὁ χτυπημένος ἔμεινε μόνος. Καὶ ἐνῷ θὰ ἐξέπνεε, νά καὶ φτάνει σὲ λίγο ἕνας ξένος, **Σαμαρείτης** αὐτός. Σαμαρείτης; Αὐτοὶ εἶχαν ἔχθρα μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Καὶ ὅταν τὸν εἶδε ὁ τραυματίας σκέφτηκε ἀπελπισμένος· Πάει, αὐτὸς τώρα θὰ μὲ ἀποτελειώσῃ… Συνέβη ὅμως κάτι ἀπροσδόκητο· αὐτὸ ποὺ δὲν ἔκαναν ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης, τὸ ἔκανε αὐτός, ὁ Σαμαρείτης. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῷο του, τὸν ἔπλυνε καὶ τὸν καθάρισε. Ἔσχισε τὸ πουκάμισό του, ἔκανε πρόχειρα ἐπιδέσμους, καὶ περιποιήθηκε τὶς πληγές του. Μετὰ τὸν ἀνέβασε στὸ ὑποζύγιό του, στὸ γαϊδουράκι του, καὶ τὸν πῆγε στὸ πανδοχεῖο, σ᾽ ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα ἐκεῖ, κοντά του, τοῦ συμπαραστάθηκε μὲ κάθε τρόπο, καὶ τὸ πρωὶ φεύγοντας εἶπε στὸν ξενοδόχο· Ὅ,τι ἐπὶ πλέον δαπανήσῃς γιὰ τὴν περιποίησί του, ἐγὼ θὰ περάσω πάλι νὰ σοῦ τὰ πληρώσω.

Κι ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολή, ρωτᾷ ὁ Χριστός· Ποιός ἀπ᾽ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἔγινε *«ὁ πλησίον»* στὸ δυστυχισμένο; Οὔτε ὁ ἱερεύς, οὔτε ὁ λευίτης. ***«Πλησίον»* του ἔγινε ὁ Σαμαρείτης**. *«Σαμαρείτην»* δὲ τότε, στὴ γλῶσσα τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων ποὺ μισοῦσαν τὸ Χριστὸ θανασίμως, ἔλεγαν χλευαστικὰ τὸν Κύριό μας.

* * *

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς ὠνομάστηκε ἀπὸ τοὺς φαρισαίους χλευαστικὰ *Σαμαρείτης*, γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς λέγεται, ὄχι χλευαστικὰ πλέον ἀλλὰ τιμητικά, *Καλὸς Σαμαρείτης*. Κι ἀφοῦ ἐμεῖς εἴμαστε δικά του παιδιά, θὰ πρέπῃ νὰ τοῦ μοιάσουμε. Καλούμεθα νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Διότι ἐκεῖ καταλήγει ἡ παραβολή· *«πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως»*, πήγαινε καὶ κάνε κ᾽ ἐσὺ τὸ ἴδιο (ἔ.ἀ. 10,37). Καλούμεθα λοιπὸν νὰ βαδίσουμε **στὰ ἴχνη τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου**. Αὐτὸς στάθηκε ὄντως *«ὁ πλησίον»*, καὶ **ἡ ἀγάπη** ποὺ δίδαξε εἶνε ἡ ὑψίστη

ἀρετή. Ἡ ἄσκησι τῆς ἀγάπης διὰ τῆς μιμήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ καλύτερος στόχος ποὺ μπορεῖ νὰ θέσῃ κανεὶς στὴ ζωή του· τὰ ἄλλα εἶνε ματαιότης.

Τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασε **κοινωνικό**· δὲν τὸν ἔπλασε νὰ μένῃ μόνος πάνω στὴ γῆ. Τὸν πλούτισε μὲ πλούσιο συναισθηματικὸ κόσμο καὶ τὸν προίκισε μὲ πολλὰ δῶρα. Μερίμνησε νὰ ἔχῃ κοντά του πολλοὺς συμπαραστάτες. Τοῦ ἔδωσε γυναῖκα σύντροφο τῆς ζωῆς του, κύκλο συγγενῶν μέσα στὸν ὁποῖο γεννιέται καὶ ἀναπτύσσεται, ἀλλὰ καὶ φίλους ποὺ ἐκλέγει κατόπιν ὁ ἴδιος μὲ δική του προτίμησι. Καὶ ὅμως –σὲ ποιά ἐποχὴ ζοῦμε!– βλέπουμε ὅτι συχνὰ ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται **μόνος κ᾽ ἔρημος**. Σύζυγο πῆρες; ἑτοιμάσου γιὰ διαζύγιο. Συγγενεῖς - γνωστοὺς ἔχεις; θὰ τοὺς δῇς ὅλοι ν᾽ ἀπομακρύνωνται, νὰ στέκωνται μακριά σου. Φίλο ἔχεις; θὰ σὲ προδώσῃ, θὰ σ᾽ ἐγκαταλείψῃ.

Εἶνε τόσοι οἱ ἐγκαταλελειμμένοι, τόσοι ἐκεῖνοι ποὺ πεινοῦν καὶ δυστυχοῦν κ᾽ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, καὶ **καλοὶ Σαμαρεῖτες ποῦ;** Εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἔλλειψι· εἶνε μία πληγὴ στὸ σῶμα τῆς κοινωνίας.

Εἶδε ὁ Θεὸς τὴ θλιβερὴ αὐτὴ κατάστασι, στὴν ὁποία ἔπεσε τὸ κορυφαῖο δημιούργημά του, καὶ ἡ ἀγάπη του τὸν ἔκανε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ νὰ σκύψῃ ἐδῶ στὴν ταλαίπωρη γῆ μας. Γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴ καὶ νὰ καλύψῃ τὴν ἔλλειψι αὐτή, γεφύρωσε τὴν ἀσύλληπτη ἀπόστασι· ἔγινε ἄνθρωπος, ἦρθε κοντὰ στὸν τραυματισμένο καὶ ἡμιθανῆ ἄνθρωπο, καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ ἔργα καὶ ὄχι μόνο μὲ λόγια πόσο τὸν ἀγαπᾷ. Δίδαξε καὶ μὲ λόγο τὴν καινούργια ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, τὸ *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰω. 13,34). Δὲν ἀρκέσθηκε ὅμως μόνο σ᾽ αὐτό· δίδαξε καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του τί σημαίνει ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, **μᾶς ἔδειξε πῶς νὰ ἀγαποῦμε συγκεκριμένα**. Σπλαχνίστηκε τοὺς πεινασμένους καὶ τοὺς ἔδωσε ψωμί, πλησίασε τοὺς πενθοῦντας, δάκρυσε μαζί τους καὶ τοὺς παρηγόρησε, λυπήθηκε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς θεράπευσε, συμπόνεσε τοὺς δαιμονιζομένους καὶ τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν καταδυναστεία τοῦ διαβόλου, ἐνδιαφέρθηκε γιὰ κάθε παραστρατημένη ψυχὴ καὶ κοπίασε νὰ πάῃ νὰ τὴ βρῇ, εἶδε τὴ μετάνοια τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τοὺς συγχώρησε.

Ὅλα αὐτὰ ὁ Χριστός, ὁ ἄφθαστος διδάσκαλος, τὰ ἔκλεισε μέσα σὲ μία θαυμάσια διήγησι, ποὺ εὔκολα μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τὴν ἀπομνημονεύσῃ. Τὰ ζωγράφισε μὲ τὴν παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Τὸ Εὐαγγέλιο δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνο προσφέρει τὴν ἀλήθεια ποὺ σῴζει, ἀλλὰ μᾶς τὴν προσφέρει καὶ **μ᾽ ἕνα τρόπο εὔληπτο**, κατανοητό, ὥστε νὰ τὴ συγκρατήσουμε· ἔχει θεωρία, ἀλλὰ ἔχει καὶ πρᾶξι· εἶνε ἡ τελειότερη διδασκαλία. Ἀπόδειξις ἡ παραβολὴ αὐτή. Ἀφοῦ προβάλλει ζωηρὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελειώνει μὲ τὴν προτροπὴ *«Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως»* (Λουκ. 10,37).

Θυμᾶμαι τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς στὴν Κοζάνη. Ὑπῆρχε τότε πεῖνα καὶ δυστυχία μεγάλη. Τότε εὕρισκε ἐκπλήρωσι ἡ προφητεία ἐκείνη τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅτι θ᾽ ἀξίζῃ *«μιὰ χούφτα ἀλεύρι - μιὰ χούφτα χρυσάφι»*. Παρατηροῦσα μικρὰ χαριτωμένα παιδάκια, ποὺ ἔρχονταν νηστικὰ νὰ βροῦν λίγο φαγητό. Τὰ ἔβλεπες· σάλιωναν τὸ δάχτυλό τους καὶ μάζευαν τὰ ψίχουλα ἀπὸ τὰ τραπέζια· τόσο πεινοῦσαν. Τότε λοιπὸν **ὁ λαός μας** ἔδειξε μεγαλεῖο· ἔγινε *«ὁ πλησίον»*, **μιμήθηκε τὸν καλὸ Σαμαρείτη**. Στὸ κήρυγμα ποὺ ἔκανα τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης προέτρεψα τοὺς Χριστιανοὺς καὶ εἶπα· «Ἀπόψε θὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας καί, ἀπ᾽ ὅ,τι ἔχετε, τὰ μισὰ θὰ τὰ δώσετε γιὰ τὸ συσσίτιο». Τὴν ἑπόμενη μέρα ἔγινε κάτι ποὺ ποτέ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω· ὅλοι ἔφεραν τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶχαν! Ἔτσι δημιουργήθηκε μιὰ μεγάλη ἑστία συσσιτίου (8.000 πιάτα ἡμερησίως), ἡ μεγαλύτερη στὴ Μακεδονία μας.

* * *

Νὰ προσέξουμε πολύ, ἀδελφοί μου, νὰ μὴν εἴμαστε τυπικοὶ Χριστιανοί· **νὰ γίνουμε οὐσιαστικοὶ Χριστιανοί**. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος συμβουλεύει· Στὸ σπίτι νὰ ὑπάρχῃ ἕνα κουτί (**ἕνας κουμπαρᾶς**), καὶ κάθε βράδυ νὰ ρίχνετε κάτι μέσα, μὲ προορισμὸ νὰ δοθῇ ἐλεημοσύνη (βλ. ὁμ. μγ΄,δ΄ εἰς Α΄ Κορ.· P.G. 61,372-3). Διότι, ὅπως λέει καὶ ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, *«ὅ,τι περισσεύει δὲν εἶνε δικό σας»*, κι ὁ ποιητὴς συμπληρώνει· «Εἶναι τῆς χήρας, τ᾽ ὀρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε» (Ἀχ. Παράσχος, Ἀναγν. Δ΄, σ. 100). Φαντάζεστε, ἂν ἀκούγαμε τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο καὶ ὑπῆρχαν σὲ ὅλα τὰ σπίτια τέτοιοι κουμπαρᾶδες, τί βοήθεια μποροῦσαν νὰ βροῦν οἱ φτωχοὶ ποὺ ζοῦν δίπλα μας;

Ἂς ζήσουμε, ἀδέρφια μου, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ **ἐμπράκτως**. Νὰ ζήσουμε μὲ ἀγάπη καὶ λιτότητα. Ν᾽ ἀποφεύγουμε κάθε τι τὸ ἁμαρτωλό, φίλαυτο καὶ ἰδιοτελές, ἰδιαιτέρως στὰ πονηρὰ αὐτὰ χρόνια, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἐλεοῦμε. Ἔτσι θὰ τηρήσουμε κ᾽ ἐμεῖς τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ *«Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως»*· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸ ἱ. ναὸ Ἁγίων Κων/νου & Ἑλένης Κοζάνης, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 12-11-2006, ἐπανέκδοσις 9-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 820[2]	Κυριακὴ Θ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 17 Νοεμβρίου 2024 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ἄγχος τοῦ πλεονέκτου

«Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· Τί ποιήσω…;» (Λουκ. 12,17)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 12,16-21· 14,35). Μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ μιὰ παραβολὴ τοῦ Κυρίου. Σ᾽ αὐτὴν ὁ Χριστὸς ζωγραφίζει τὴν **εἰκόνα τοῦ πλεονέκτου**.

Μὲ τὴ φτωχή μου γλῶσσα θὰ προσπαθήσω ν᾽ ἀναπαραστήσω τὴν εἰκόνα τῆς σημερινῆς παραβολῆς.

* * *

Εἶνε νύχτα, **ὅλοι κοιμοῦνται**. Τὰ πουλιὰ κοιμοῦνται πάνω στὰ κλαδιὰ καὶ τὰ νήπια στὶς κούνιες τους. Οἱ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, μετὰ ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὸ μόχθο τῆς ἡμέρας, ἀναπαύονται στὰ σκληρὰ κρεβάτια τους. Κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ φυλακισμένοι κλείνουν τὰ βλέφαρά τους πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς.

Ἕνας **μόνο δὲν κοιμᾶται**. Σὰν τὸ φίδι στριφογυρίζει πάνω στὸ κρεβάτι του καὶ διαλογίζεται διαρκῶς· *«Τί ποιήσω…;»* (ἔ.ἀ. 12,17). «Τί νὰ κάνω;…». Ποιός τὸ λέει αὐτό; Τὸ λέει **ὁ πλούσιος μεγαλοκτηματίας**. Εἶχε ἐξαιρετικὴ εὐφορία τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Ὅλα εὐλογία Θεοῦ. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Μεγαλοδύναμο. Ἀλλ᾽ αὐτὸς τίποτε. Σκεπτόταν, ὅτι οἱ ἀποθῆκες του εἶνε πλέον μικρὲς καὶ δὲν χωροῦν. Καὶ διαρκῶς ἔλεγε· **«Τί νὰ κάνω…;»**.

Εὔκολο ἦταν τὸ πρόβλημά του, μποροῦσε νὰ τὸ λύσῃ ἀμέσως. Ἀφοῦ κρατήσῃ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν οἰκογένειά του, τὰ ὑπόλοιπα νὰ τὰ τοποθετήσῃ σὲ ἀποθῆκες ἀσφαλείας, ποὺ ὑπῆρχαν· δηλαδή, **στὰ στομάχια τῶν δυστυχισμένων** ἀνθρώπων. Ἔτσι θὰ λυνόταν τὸ πρόβλημα. Ἀλλὰ δυστυχῶς τέτοιο πρᾶγμα δὲν σκεπτόταν.

Ἐπὶ τέλους βρίσκει λύσι. Θὰ γκρεμίσῃ τὶς ἀποθῆκες του, θὰ χτίσῃ νέες μεγάλες, θὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅλα τὰ ἀγαθά του, καὶ θὰ πῇ στὴν ψυχή του· Ψυχή μου, *«ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ»* ποὺ σοῦ φτάνουν γιὰ χρόνια πολλά· *«ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου»* (ἔ.ἀ. 12,18-19). Τέτοια σκεπτόταν. Ἀλλὰ λογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχο. **Δὲν σκεπτόταν, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε σύντομη**.

Αἴφνης τὰ μεσάνυχτα τοῦ χτυπάει κάποιος ἐνοχλητικὸς καὶ ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης· εἶνε **ὁ χάρος**. Ἔφτασε ἡ ὥρα σου, λέει, καὶ δὲν ἔχεις καθόλου προθεσμία… Κ᾽ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ πλούσιος πεθαίνει, γιὰ νὰ βρεθῇ πλέον μπροστὰ στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

* * *

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολή. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶπε ὁ Χριστὸς πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα της **εἶνε κάθε μέρα μπροστά μας**.

Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον ποὺ ἔχει κάποιο μικρὸ εἰσόδημα, ἀρκετὸ γιὰ νὰ ζήσῃ; Ἀκούει στὴν ἐκκλησία *«Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον»*, τὸ ψωμί μας τὸ καθημερινὸ καὶ ἀναγκαῖο δός μας το σήμερα (Ματθ. 6,11), καὶ τὰ κοροϊδεύει αὐτά. Εἶνε πλεονέκτης. Ἔκανε ἕνα ἑκατομμύριο; θέλει νὰ κάνῃ δύο. Τὰ ἔκανε δύο; θέλει νὰ τὰ κάνῃ τρία, τέσσερα, ὀκτώ… **Εἶνε ἀκόρεστος καὶ ἄπληστος**.

Ὁ πλεονέκτης μοιάζει μὲ τὸν ὑδρωπικό, ποὺ ὅσο πίνει νερὸ τόσο περισσότερο διψάει. Μοιάζει μὲ τὸ Μίδα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ποὺ παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς ὅ,τι ἀγγίζει νὰ γίνεται χρυσάφι, καὶ ἐν τέλει πέθανε πεινασμένος ἐν μέσῳ τοῦ χρυσοῦ. Αὐτὴ εἶνε **ἡ εἰκόνα τοῦ πλεονέκτου**. Ποτὲ δὲν λέει φτάνει. Καὶ διαρκῶς ἀγωνιᾷ γιὰ τὰ ὑπάρχοντά του.

Τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ μικρόβιο τῆς **πλεονεξίας** δὲν προσβάλλει μόνο ἄτομα, ἀλλὰ καὶ λαοὺς ὁλόκληρους. Σήμερα **τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα μένει ἄλυτο** ἐξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας. Μεγάλα κράτη κινοῦνται πλεονεκτικὰ εἰς βάρος ἄλλων μικρῶν καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ τὰ βοηθήσουν. Αὐτὸ εἶνε κρίμα. Ἂν ὑπῆρχε δικαιοσύνη καὶ φιλανθρωπία, ἡ γῆ μποροῦσε νὰ θρέψῃ διπλάσιο καὶ τριπλάσιο πληθυσμό.

Εἶνε ἀκριβῶς ἡ εἰκόνα τοῦ πλουσίου τοῦ

σημερινοῦ εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ σύνθημα· «**Ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μας**, τίποτε γιὰ τοὺς ἄλλους». Αὐτὸ εἶνε τὸ σατανικὸ σύνθημα τοῦ πλεονέκτου.

Διότι **τί εἶνε ἡ πλεονεξία;** Πλεονεξία εἶνε, νὰ μὴν ἀρκῆσαι στὰ λίγα, στὰ ἀναγκαῖα, ἀλλὰ νὰ θέλῃς περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεσαι στὴ ζωή σου. Τί πρέπει νὰ κάνῃς; Νὰ κρατᾷς γιὰ τὸν ἑαυτό σου μόνο ὅσα σοῦ χρειάζονται.

Φανταστῆτε ν' ἀποφασίζαμε ὅλοι νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ λύνει τὸ τεράστιο κοινωνικὸ πρόβλημα, καὶ νὰ ἔλεγε αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ καθένας μας· Θὰ κρατήσω μόνο ὅ,τι μοῦ χρειάζεται, καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ δώσω στοὺς φτωχούς... **Ἂς πάρουμε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ἐμεῖς τοὐλάχιστον**.

Ψέματα λέμε ὅτι δουλεύουμε γιὰ τὸ ψωμί μας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει τόσα ἀγαθά, λὲς καὶ θὰ ζήσουν χίλια χρόνια· καὶ ἄλλοι δὲν ἔχουν ψωμὶ οὔτε γιὰ μιὰ μέρα. Εἶνε αὐτὸ δικαιοσύνη; εἶνε ἀνθρωπισμός; εἶνε Χριστιανισμός; εἶνε Εὐαγγέλιο;

Ἂς κρατήσουμε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα· καὶ τὰ ὑπόλοιπα –ὦ τὰ ὑπόλοιπα, ποὺ δὲν εἶνε λίγα καὶ ποὺ δὲν εἶνε δικά μας ἀλλὰ «εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ» ὅπως λέει ὁ ποιητής, εἶνε τοῦ δυστυχισμένου, εἶνε τῆς πατρίδος, εἶνε τῆς ἀνάγκης– **νὰ τὰ δώσουμε σ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἀνήκουν**.

Θὰ ἤμασταν τὸ πλουσιώτερο κράτος, ἂν ἐφαρμόζαμε τὸ Εὐαγγέλιο· θὰ κάναμε θαύματα. Ἀλλὰ τώρα τὸ σύνθημα τὸ σατανικὸ εἶνε «Τί νὰ κάνω...;». Καὶ μᾶς πιάνει ἀγωνία καὶ ἄγχος. Λένε οἱ ψυχολόγοι· **Τὸ ἄγχος εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀσθένεια** τοῦ αἰῶνος μας. Ὅλοι ἔχουν ἄγχος. Ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ ἄγχος μιᾶς κοινωνίας, ποὺ ἀπέκτησε τοῦ κόσμου τ' ἀγαθά, γέμισε τὶς ἀποθῆκες της, καὶ ὅμως δὲν εἶνε εὐτυχισμένη. Ἐνῷ μποροῦσε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημά της καὶ νά 'νε χαρούμενη μὲ τὸ νὰ δίνῃ, γιὰ νὰ ζοῦν ὅλα τὰ ἔθνη καὶ νὰ μὴν πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους. Ἐμεῖς ἐν τούτοις δὲν ἐφαρμόζουμε τὸ Εὐαγγέλιο· τὰ κρατοῦμε ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μας, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη **μᾶς πνίγει τὸ ἄγχος**.

Ποιός εἶνε ἀληθινὸς Χριστιανός; Αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀρκῆται καὶ νὰ λέῃ, *«τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον»* (Ματθ. 6,11), κι ὅλα τὰ ὑπόλοιπα νὰ τὰ δίνῃ. Κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό σου –πόσα σοῦ χρειάζονται;–, καὶ τὰ ὑπόλοιπα δός τα στοὺς ἄλλους. Δός τα γιὰ φιλανθρωπία, δός τα στὸ δυστυχισμένο, στὰ σχολεῖα, στοὺς ναούς, στὴν ἀνθρωπότητα. Θὰ ἦταν μικρὸ πρᾶγμα, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ νὰ θάβουμε π.χ. τὶς πατάτες, νὰ φορτώσουμε δεκαπέντε - εἴκοσι καράβια καὶ νὰ τὶς στείλουμε κάτω σ' ἐκείνους ποὺ πεινοῦν καὶ δυστυχοῦν;

Φιλανθρωπία καὶ ἐλεημοσύνη, κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ δυτυχῶς οἱ ἄνθρωποι σήμερα δὲν ἀκοῦνε τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ ἔχει τὴ **λύσι τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος**. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς στὸ τέλος περίλυπος εἶπε· *«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω»*· ὅποιος ἔχει αὐτιὰ γιὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ (Λουκ. 14,35). Αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει αὐτιά, θὰ ἔχῃ τὸ τέλος τοῦ πλεονέκτου, τὸ ὁποῖο εἴθε κανείς ἀπὸ μᾶς νὰ μὴν τὸ ἔχῃ, ἀλλὰ ὅλοι νὰ εἴμαστε πιστοί, καὶ νὰ προσπαθήσουμε ἀκούγοντας τὸ εὐαγγέλιο νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε.

Ἀναστενάζουν οἱ τράπεζες ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν καταθέσεων. Ἄχ **πόσα καλὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε**, πόση φιλανθρωπία, πόση ἐλεημοσύνη! Καὶ τὸ κράτος μας μποροῦσε νὰ ἦταν ἕνα ἐλεῆμον καὶ φιλάνθρωπο κράτος. Τώρα ἀναστενάζουν οἱ τράπεζες, ἀλλὰ τὸ χρῆμα κινδυνεύει νὰ χαθῇ. Δὲν μιλῶ ἀπαισιόδοξα, μιλῶ πάνω στὴν πραγματικότητα· δὲν ἀποκλείεται αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια νὰ γίνουν μεθαύριο πλατανόφυλλα καὶ μὲ ἕνα ἑκατομμύριο νὰ μὴ μπορῇς ν' ἀγοράσῃς οὔτε ἕνα καρβέλι ψωμί. Ἐνῷ μὲ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἔχεις τώρα –τώρα καὶ ὄχι αὔριο–, θὰ μποροῦσες τόσα καλὰ νὰ κάνῃς στὴν ἀνθρωπότητα. Ἀλλὰ ἡ πλεονεξία μὲ σύνθημα τὸ διαβολικὸ «Ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό σου, τίποτε γιὰ τοὺς ἄλλους», δὲν σ' ἀφήνει.

Στὸν τάφο ἑνὸς Ἑλβετοῦ, ποὺ εἶνε ὁ δημιουργὸς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὑπάρχει τὸ ἀντίθετο σύνθημα· «Ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους, τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτό μας». Ἡ **Ἑλβετία** εἶνε ἕνα μικρὸ ἀλλὰ φιλάνθρωπο κράτος. Στὴν πεῖνα τοῦ '40, '42, '43, '44 μᾶς βοήθησε. Ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους, ναὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους, γέμιζαν καράβια καὶ μᾶς τὰ ἔστελναν. Νήστευαν οἱ Ἑλβετοί, γιὰ νὰ τρέφουν ἐμᾶς.

* * *

Λοιπόν, πάρτε ὡς ζυγαριὰ αὐτὴ τὴν παραβολὴ καὶ ζυγίστε τὸν ἑαυτό σας, τὸ κράτος μας, τὸν κόσμο. Θὰ διαπιστώσετε, ὅτι **ὅσοι φωνάζουν** προπαντὸς περὶ δικαιοσύνης εἶνε οἱ μεγαλύτεροι **πλεονέκτες, φιλάργυροι καὶ ὑλισταί**. Αὐτοὶ ὡς πρόγραμμα τῆς ζωῆς τους ἔχουν *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν»* (Α' Κορ. 15,32). Ἀλλ' ἐμεῖς ὄχι. Δικό μας πρόγραμμα νὰ εἶνε· **Ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους**, τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτό μας! Σ' αὐτὸ τὸ ὕψος μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 22-11-1981. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 18-11-2001, ἐπανέκδοσις 10-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1303[2]	Κυριακὴ ΙΓ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27) 24 Νοεμβρίου 2024 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ χριστιανικὴ τελειότης

«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ» (Λουκ. 18,22)

Οἱ ἄνθρωποι, ἀγαπητοί μου, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ὑπερηφανεύονται καὶ καυχῶνται γιὰ κάτι ποὺ ἔχουν· γιὰ πλοῦτο, ἀξιώματα, δόξα ἢ κάποιο ἄλλο φυσικὸ χάρισμα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ποὺ καυχῶνται γιὰ κάτι ἀνώτερο, καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀρετή. Νομίζουν ὅτι ἔχουν ἀρετή, **χριστιανοσύνη**, καὶ καυχῶνται γι᾽ αὐτό. Ἂν κάποιος τοὺς ὑποδείξῃ, νὰ μετανοήσουν κι αὐτοὶ γιατὶ ἔχουν κακίες καὶ ἐλαττώματα, ἐξανίστανται. Ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος Χριστιανός! λένε. Κι ὅταν τοὺς ῥωτήσῃς, Πῶς τολμᾶς καὶ τὸ λὲς αὐτό; σοῦ ἀπαντοῦν· Δὲν σκότωσα, δὲν πόρνευσα, δὲν μοίχευσα, δὲν ἀδίκησα, δὲν ἔκλεψα, δὲν πῆρα ψεύτικους ὅρκους στὰ δικαστήρια, δέν…

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι κι αὐτὰ ἔχουν ἀξία. Χρειάζεται ἡρωισμὸς γιὰ νὰ πῇς σήμερα ὄχι στὴν πορνεία, στὴ μοιχεία, στὴν κλοπή, στὴν ἀδικία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι αὐτὰ εἶνε ἡ ἀρνητικὴ ὄψι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅπως τὸ νόμισμα ἔχει δυὸ πλευρές, ἔτσι καὶ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἔχει δυὸ πλευρές· ἡ μία εἶνε ἡ ἄρνησις, τὸ ὄχι, ἡ ἄλλη εἶνε ἡ θέσις. Καὶ ποιά εἶνε ἡ θέσις· ὅτι ὁ Θεὸς ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κάτι ἀνώτερο. Ποιό εἶνε αὐτὸ **τὸ ἀνώτερο**, ποὺ ἂν δὲν τὸ ἀποκτήσουμε εἴμαστε ψεύτικοι Χριστιανοί, μᾶς τὸ ὑποδεικνύει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Λουκ. 18,18-27).

* * *

Μᾶς παρουσιάζει ἕνα **νέο**, ποὺ ἀποτελοῦσε –καὶ ἀποτελεῖ– ἐξαίρεσι. Οἱ περισσότεροι νέοι ῥέπουν στὰ εὔκολα, στὶς ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις· σύνθημά τους ἔχουν τὸ ἐπικούρειο *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν»* (βλ. Ἡσ. 22,13=Α΄ Κορ. 15,32), κ᾽ εἶνε ἀδιάφοροι γιὰ τὰ οὐράνια καὶ πνευματικὰ ζητήματα. Ἀλλὰ ὁ νέος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου εἶχε πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα· καὶ ἀλλοίμονο ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχῃ τέτοια ἐνδιαφέροντα. Ὅπως ὀρθὰ εἶπε ἕνας φιλόσοφος, ὁ ἄνθρωπος εἶνε καὶ ἐπιστημονικός, καὶ πολιτικός, καὶ οἰκονομικός, καὶ ἐμπορικός, καὶ πολλὰ ἄλλα· ἀλλὰ κατ᾽ ἐξοχὴν εἶνε μεταφυσικὸ ὄν. Ὅπως τὸ δέντρο ὑψώνει τὴν κορυφή του πρὸς τὰ ἄνω, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος τείνει πρὸς τὸν οὐρανό. **Μεταφυσικὲς ἀνησυχίες** εἶχε ὁ νέος τοῦ εὐαγγελίου, καὶ γι᾽ αὐτὸ πλησίασε τὸν Κύριο.

Τὸ ἐρώτημά του ἦταν· «Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωή;». Ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ· *«Τήρησον τὰς ἐντολάς»* (κατὰ τὸ Ματθ. 19,18). Ἐκεῖνος λέει· «Διδάσκαλε, *ἐκ νεότητός μου* ἐτήρησα τὶς ἐντολές· τὸ *μὴ μοιχεύσῃς*, τὸ μὴ πορνεύσῃς, τὸ *τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου*» (Λουκ. 18,20-21). Τότε ὁ Χριστός, σὰν Θεὸς ποὺ εἶνε, διέκρινε - διέγνωσε, ὅτι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὑπῆρχε ἀσθένεια πνευματική, «ὄγκος» ἐπικίνδυνος· εἶδε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν προσκολλημένος στὸν πλοῦτο, ἦταν φιλάργυρος. Καὶ τοῦ λέει· «Ἕνα σοῦ λείπει γιὰ νὰ γίνῃς τέλειος· ***πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς***» (Λουκ. 18,22).

Σκληρὸς ὁ λόγος· φάρμακο ἡρωικὸ ἔδωσε ὁ Κύριος. Ἀλλὰ καὶ σήμερα ποιός τὸ κάνει αὐτό; τὸ κοροϊδεύουν οἱ ἄνθρωποι. Βγὲς στὸ ῥαδιόφωνο καὶ φώναξε· *«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς»*. Θὰ βρεθῇ πλούσιος τοῦ αἰῶνος μας ν᾽ ἀκούσῃ; Ἀνεφάρμοστο, ἀδύνατο, λένε οἱ πολλοί.

Ἀλλ᾽ αὐτὸ ποὺ θεωρεῖται ἀδύνατο, **γίνεται κατορθωτὸ** μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ. *«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς»*. Τὸ ἐφάρμοσαν. Ποιοί; Πρῶτοι οἱ ἀπόστολοι, ποὺ *«ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν»* τὸ Χριστὸ (Λουκ. 5,11) καὶ διεσπάρησαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ κόσμου. Τὸ ἐφάρμοσε ὁ μέγας Ἀντώνιος· ὁ ὁποῖος, ὅταν ἄκουσε νέος στὴν ἐκκλησία τὸ λόγο αὐτό, πούλησε ὅλη τὴν πατρική του περιουσία καὶ τὴ μοίρασε στοὺς φτωχούς. Τὸ ἐφάρμοσαν μεγάλοι πατέρες ὅπως οἱ Τρεῖς

Ἱεράρχαι. Τὸ ἐφάρμοσαν μυριάδες ἀσκηταὶ ποὺ ἔζησαν βίον ἀκτήμονα.

Ἀλλὰ καὶ **ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας** τὸ ἐφάρμοσαν. Ἔξοχα παραδείγματα ἔχουμε πολλοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ γένους. Εἶνε πλαστογραφία τῆς ἱστορίας νὰ λένε μερικοὶ ὅτι ἡ ἐπανάστασι τοῦ '21 ἦταν ταξικὸς ἀγώνας. Ὄχι· ἔλαβαν μέρος ὅλοι. Φτωχοί, ἀλλὰ καὶ πλούσιοι ὅπως ὁ Κουντουριώτης, ποὺ εἶχε μιὰ στέρνα χρυσᾶ νομίσματα, καὶ τά 'δωσε ὅλα κ' ἔμεινε πάμπτωχος γιὰ τὴν πατρίδα. Καὶ μόνο αὐτός; Πολλοὶ πλοίαρχοι καὶ ἄλλοι πλούσιοι ἔδωσαν ὅ,τι εἶχαν γιὰ τὴν ἐλευθερία. Τὸ *«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον»* τὸ ἐφάρμοσε καὶ –ποιός– ὁ πρῶτος κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας. Ὅταν ἀνέλαβε βρῆκε τὸ ταμεῖο τοῦ κράτους κενό, καὶ πούλησε τὴ μεγάλη περιουσία του στὴν Κέρκυρα ὑπὲρ τοῦ ταμείου. Τὸ ἐφάρμοσαν οἱ ἐθνικοὶ εὐεργέτες. Ἔφυγαν στὸ ἐξωτερικὸ φτωχαδάκια, ἐργάστηκαν σκληρά, δημιούργησαν περιουσίες, τὶς ὁποῖες διέθεσαν ἐξ ὁλοκλήρου γιὰ τὸ γένος, κ' ἔμειναν πάμπτωχοι. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἀβέρωφ· μὲ δικά του χρήματα ἀγοράστηκε τὸ θωρηκτὸ «Ἀβέρωφ», ποὺ μάντρωσε στὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων τὸν τουρκικὸ στόλο.

«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς». Εἶνε κορυφὴ αὐτό, Ἰμαλαΐα, Ἄλπεις. Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ κορυφή· δὲν εἶνε πεζότης καὶ κάμπος. Καὶ πάνω στὴν κορυφὴ αὐτή, μὲ πύρινα γράμματα, εἶνε γραμμένη ἡ λέξι **ἀγάπη**. Μὴ καυχᾶσαι, ἄνθρωπε, γιὰ τὶς μικρὲς ἀρετὲς καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔργα σου. Καλὰ εἶνε κι αὐτά· οὐδεὶς τὰ κατηγορεῖ. Ἀλλὰ πέρα ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχει ἡ κορυφὴ τῆς ἀγάπης. Κι ἂν δὲν ἔχῃς ἀγάπη, τότε ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀξία ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· ἡ ἀρετή σου εἶνε ἀτελής.

«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς». Ὑπῆρξαν ἅγιοι –δὲν εἶνε παραμύθι– ποὺ τὸ ἐφάρμοσαν. Ἕνας ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, ὁ **Σεραπίων**, ἐνῷ ἦταν πλούσιος, τὰ ἔδωσε ὅλα. Συνάντησε μετὰ κάποιον στὸ δρόμο νὰ τουρτουρίζῃ· τὸν σπλαχνίστηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ὅ,τι φοροῦσε, κ' ἔμεινε γυμνός. Ἅγιος γυμνός! Κι ὅταν κάποιος τὸν ρώτησε «Σεραπίων, ποιός σοῦ πῆρε τὸ σακκάκι;», ἀπήντησε· «Τὸ Εὐαγγέλιο». Ὦ ὕψος ἀρετῆς, ὦ κορυφὴ ἁγία! Ἐμεῖς τώρα; «Μᾶς ἔφαγε ὁ κάμπος», ὅπως λέει ὁ Κρυστάλλης, μᾶς νικᾷ ἡ φιλαυτία, ὁ πλοῦτος, ἡ ἰδιοτέλεια. Δός μου, Χριστέ, φτεροῦγες νὰ πετάξω, νὰ φτάσω στὴν κορυφή!

«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς». Εἶνε δίδαγμα εὐαγγελικό· **ὅσο φτωχότερος εἶνε κανείς, τόσο πλησιάζει στὸ Θεό**. Μὲ τὸ Εὐαγγέλιο δὲν πλουτίζεις. Οἱ τεράστιες περιουσίες ἀποκτῶνται μὲ τὴ συνεργασία τοῦ διαβόλου. Δὲν εἶνε Χριστιανισμὸς αὐτός· τὸ ζύγι τοῦ Εὐαγγελίου τὸν βγάζει σκάρτο. Δὲν εἶνε χριστιανικὸ ὁ ἕνας νὰ πεινᾷ κι ὁ ἄλλος νὰ μεθᾷ, ὁ ἕνας νὰ τουρτουρίζῃ κι ὁ ἄλλος νὰ ζῇ μέσ' στὴ χλιδή, ὁ ἕνας νὰ ζῇ σὲ καλύβι κι ὁ ἄλλος σὲ ἀνάκτορα. Ἡ μεγάλη ἀνισότης εἶνε σκάνδαλο.

«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς». Ἐὰν ἐφάρμοζαν οἱ πλούσιοι αὐτὸ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ μας, πῶς θὰ ἦταν ὁ κόσμος! Ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐφαρμόζουν, ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς καὶ ἦρθε ὁ κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος εἶπε· Ἐκεῖνα ποὺ δὲν θέλεις νὰ δώσῃς, σ' τὰ παίρνω ἐγὼ ἀναγκαστικά. Ἐνῷ τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ σέβεται τὴν **ἐλευθερία**, λέει· *«Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι…»* (Ματθ. 19,21), ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἀετός· δὲν σὲ βιάζω, σ' ἀφήνω ἐλεύθερο. Αὐτὸ εἶνε τὸ «ἐλάττωμα» ἀλλὰ καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦ Χριστιανισμοῦ· ζητάει μιὰ ζωὴ τέλεια· ὄχι ὅμως διὰ τῆς βίας καὶ διὰ τῶν ὅπλων, ἀλλὰ ἐν ἐλευθερίᾳ.

«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς». Ποῦ μιλάω, Χριστιανοί μου; σὲ ποίους ἀπευθύνομαι; Μὰ καλά· δὲν μπορεῖς νὰ φτάσῃς σ' αὐτὴ τὴν κορυφή; κατέβα παρακάτω, **ὑπάρχουν κι ἄλλες βαθμῖδες**. Δὲν μπορεῖς νὰ τὰ δώσῃς ὅλα; δῶσε τὰ μισά. Δὲν μπορεῖς τὰ μισά; δῶσε τὸ ἓν τέταρτον. Δὲν μπορεῖς τὸ ἓν τέταρτον; δῶσε τὸ ἓν πέμπτον. Δὲν μπορεῖς τὸ ἓν πέμπτον; δῶσε τὸ ἓν δέκατον. Οὔτε τὸ ἓν δέκατον; μόνο ψίχουλα; αὐτὸ εἶνε ἐμπαιγμός. Ἔτσι δείχνουν τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐράνων, ὅπως τῆς «Ἡμέρας ἀγάπης» τῶν Χριστουγέννων· ψίχουλα! κι αὐτὰ μὲ γογγυσμό.

Σὲ κάποιο μεγάλο χωριὸ ὁ παπᾶς βγῆκε γιὰ ἔρανο. Τί ῥίξανε; Πέντε (5) χιλιάδες. Τὸ βράδυ ἦρθε μιὰ κομπανία γυναικῶν ἀπὸ τὶς Φιλιππῖνες. Χορέψανε ὣς τὶς 5 τὸ πρωί. Ἔτρεξαν καὶ οἱ γέροι. Ὅταν τελείωσαν, πόσα μάζεψαν παρακαλῶ; Τριακόσες (300) χιλιάδες. Θεέ μου Θεέ μου! ἔχουμε λεφτὰ γιὰ τὸ διάβολο· **γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ἔχουμε**, καὶ μένει παραπονεμένος.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὁ λόγος *«Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς»* εἶνε ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος προηγήθηκε χρονικὰ καὶ ὑπερέχει ἀξιολογικὰ ὅλων τῶν κοινωνιολόγων. Ὁ Χριστὸς καλλιεργεῖ τὸν ἄνθρωπο μὲ στόχο τὴν **τελειότητα**. Ἀπὸ τὴ **δικαιοσύνη** τὸν ὑψώνει ἐν τέλει στὴν **ἀκτημοσύνη**· φθάνει ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ ἀκτήμων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 27-11-1983. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 26-11-2006, ἐπανέκδοσις 11-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com